

krav, som man lever i, ti uden en husorden og en øverste myndighed kan det ikke gå. Man kan være fuldstændig fri i sit personlige liv og dog rette sig efter forholdene i det hjem, man lever i. Det synes imidlertid, som om den tanke i det hele oprører frk. Iversen, at husmoderen skal være den overordnede i sit eget hus. Det var ganske vist behageligt, om alle mennesker kunde være uafhængige, men vil det målsnogensinde kunne nås? Det er mig ikke muligt at tænke mig en ordning af de menneskelige forhold, i hvilken der ikke fandtes over- og underordnede. Det er ikke alene i private tjenesteforhold, der findes en sådan afhængighed; statens embedsmænd er heller ikke på den måde uafhængige, at de kan gøre og lade, hvad de vil. — Særlig anker frk. Iversen imod, at pigen viser sin husmoder ærbødighed. Men det er nu én gang således, at den ærbødighed, de underordnede nærer for de overordnede (stundom kun en rent ydre men ofte fordi de virkelig ser op til dem) giver sig udtryk i visse former. Der-til hører det, at pigen siger en besked til sin husmoder stående (bortset fra, at det vilde være et unyttigt sinkeri, om hun satte sig ned). Den samme pige kan udmærket godt sidde ned i dagligstuen, hvis der f. eks. om morgenen holdes morgenbön. Det er ikke, fordi hun er ringere, at hun står, men det er en vis form, som ikke bör bortkastes. Det er det samme som, at en yngre ikke går foran en ældre ind ad en dör eller blive siddende, mens en ældre står ved siden af hende og taler til hende. Hun taber sandelig intet af sin værdighed, fordi hun rejser sig op. Tværtimod! Den samme ærbødighed vises sikkert også forstanderinden på et hospital eller anden lignende anstalt. Men hvorfor skal en husmoder ikke nyde samme ære i sit eget hus?

Det er imidlertid en smagsag, om man holder på slige former; men jeg vil blot hævde, at noget nedværdigende er der ikke ved dem. De, som finder dem overflødige kan jo afskaffe dem i sit hus — det er som sagt kun en formsag. Men urigtigt i sin *kærne* er derimod det forhold, frk. Iversen — hvis jeg har opfattet hendes udtalelser side 131 rigtig -- ønsker indført mellem husmoderen og pigen. Frk. Iversen skriver: »Er der endog enkelte mennesker, der går såvidt, at de stiller deres pige på lige eller næsten lige trin med sig,